

1977 OKT 8

ÉLET ÉS IRODALOM

11/11 ker

HEJ, FERENCVÁROS!

Hej, Ferencváros, jó öreg Franzstadt, melynek csak az utolsó valódi császárkirály, a szörbozontos Ferenc Jóska fele-neve jutott, a nagyvárossá növegető Budapest Duna-partján, bizony együnkünk sem gondolta bőséges három és fél évtizede, amikor először láttalak, hogy nemcsak lakozásom léसन lebombázott közraktáraid tövében, hanem szívemnek virágcserepébe is kitéphetetlenül belenősz. De hát ki is gondolhatta volna csizmáshitű, bőszej mezei hadainkban, ahol, ha nem is hittük el a forradalmakért gyanús főváros „bűnös” jelzőjét, egy kicsit mégis csak féltünk tőle. Az öreg fejkendő szülék a megesett cselédlányok Babilonjának mondták. A kubikosok a Teleki tér vagányairól beszéltek, akik azt le-sik, mikor zsebelhetik ki az ismeretlenségbe kábult falusit. Volt vélük találkozásuk elég, gyalogosan feltolt taligáik mellett, bundájukon hálva hónapokig lesték a lusta munkaalkalmat arrafele. A papok feslettségéről prédikáltak. Mi pedig, klottgatyás „értelmiség-re” menendők, szent borzongással, félve vonzódtunk hozzá, hiszen onnan lengedezett mindenfajta újság a „kiátkozott” Ady Endre, a Nyugat, majd a Magyar Csillag, a Kelet Népe, a Szabad Szó és a Népszava harangszavára hangszel-velve.

Ilyenformán kopogtattam lelki csizmapatkóimat én is a pesti aszfalton, a negyvenes évek legelején, amikor kollégiumos kálvinista gimnáziumunk azt az őszi kirándulást szervezte, melynek házitanítóskodással gürccöltem össze a költségeit, s amikor a legelső franztadi találkozásom esett.

Reácsodálkoztam a Nemzeti Múzeum Petőfi-nevezetes lépcsőgyámfalára. Ady jelenlétét éreztem a New York előtt. Leviziteltünk a hervadó profétánál. Szabó Dezsonél is, aki „taknyikáimnak” tisztelt minket. S végezetül labdarúgó-mérkőzésre is elkalauzoltak fővárosi illetőségű cimboráink, ahol a tatár koponyámra mérték, milyen hatalom is a Fradi.

Mert a Ferencváros játszott az éppen bajnok, vagy bajnokjelölt nagyváradi NAC-cal, s a párciumszomszédos békési-bihari fattyak

az utóbbit biztattuk, ahogy a síkföldön harsány ordítókánkból futotta. „Hajrá NAC!” „Gyerünk Várad!” „Előre, bihari fiúk!” S egészen addig, míg egyszer, égszakadás-földindulás sörösüvegkoppanás, és engem úgy letaglózott egy kétlábon szurkoló „ferencvárosi szív”, hogy csak a Török Pál utcában tértem magamhoz, a vendéglátó kollégium vaságyán.

Akkor tettem én azt az erős fogadást, úzze a lasztit bárki is a pályán, a Fradinak tapsikolok, mert lobogjanak bár a szívérvány összes színei, a zöld-fehér derékhadbéliek mindenhol megtalálhatnak, akár a bosszúálló isten. Pedig az a félöklömnyi gusa a fejem búbján anélkül is hússzor lelohadhatott volna negyedfél évtized alatt...

Hej, Ferencváros, jó öreg Franzstadt, ki gondolta volna akkor, hogy az a jobb belátásra bíró üvegzuhanás éppen jövődó polgárodalattal, aki most már huszonkét esztendeje úgy szembesül nevezetes helyeiddel, mint akinek személyes köze is van hozzájuk?!

Elbóklász Kosztolányi Dezső Üllői úti fái alatt. Megilletődik Mikszáth Kálmán, Tolnai Lajos, a Cholnokyak emléktáblái előtt. József Attila nyomát tapossa. Vastagabb napjain a Vörös Postakocsiban ebédel: S mindkét fiában az Ybl-templomos Bakáts téri kórházban születik, melyben Krúdy Gyula csodálatos nőalakja, Natália, nyerte el az Asszony-ságok díját.

S még azt sem érzi közben, hogy a Körös-parti „haza” megkisebbedne benne ezáltal a szeretet mérlegén, mert az „újházában” házasította azt is. Csendeske mélabúval, mint az őszülgető férfiú szerelme, mely lángolni ritkán szokott, de akácfagyökér parazsa igencsak kitar. Sőt, amikor elközeleg a ködökkel borongós őszidő, íme jólesik valamicskét világgá szellőztetnie belőle...

Hej, Ferencváros!

Timóte